

מרים אברהמי - זכרונה לברכה

לאחר שנים רבות של סבל בגוף ובנפש - הלכה מרים אברהמי לעולמה.

במשך תקופה ממושכת מאוד ניכרו אצלה ניצני מחלתה והתעורר הצורך בסייעוד נפשי ובליווי אישי צמוד. אך, ברבות הימים הידרדר מצבה הגופני והנפשי, עד שמקקה לאישפוז של קבע.

במסירות רבה ליוו אותה בתחנות הסבל והטיפול למיניהן גם אחיותיה ובני משפחותיהן וגם חבורת נאמנים מחברי מעין-צבי. ולמרות שחשנו כולם, שביקורי אקרעי אלה הם כטיפת מים קרירה על אבן לוחטת, חזרנו ופקדנו את מרים, בתקווה שנכניס - ולו קרן דקיקה של אור אל האפלה הגדולה שהלכה וסגרה על משמחה משנה לשנה.

פגשתי את מרים לראשונה בסתיו 1952, כאשר הצטרפתי אל סגל ההוראה של ביה"ס המקומי הקטן בישובנו, ומרים אז תלמידה בכיתה ט'. היתה זאת הכיתה העליונה של בית ספרנו, שכללה, בנוסף לקומץ ילדי הקיבוץ הראשונים, חבורה של ילדים עולים, ניצולי השואה, שניטלטלו זמן רב בדרכי מדורים עד שמצאו לבסוף מקלט בישראל.

כאשר מלאו למרים 13 שנים, החלה פתשת חייה במעין-צבי. כאן איתרע מזלה, שמצאה לב מבין ויד תומכת בשמעון אנגוס, מחנך הכיתה, שהיה עבור כל חניכיו - לא כל שכן עבור הילדים חסרי הבית - חבר וידיד, מדריך ואח בוגר. לא משמעון בלבד שאבה מרים תמיכה וסעד. יחד איתה נקלט בחברת הילדים של מעין-צבי גם אחיה הבוגר ממנה, שלמה ז"ל. אליו נקשרה נפשה של מרים בעבודות אהבה ואמון אין-קץ. הוא אשר ליווה אותה גם בדרכי המדורים מארץ לארץ, והוא שסימל עבורה את בית ההורים שחרב עליה כבר בשנת ילדותה הראשונה.

לשניהם גם יחד, למרים ולשלמה, פתחה חברתנו טרודה-רעיה וייל את ביתה ואת ליבה, ועד שהלכה לעולמה בטרם-עת ליוותה את מרים בכל תהפוכות חייה. כחלוף ארבע שנים מאז נקלטה מרים במעין-צבי, היא מתגייסת לצבא ומשרתת כמרכזנית בחיל הקשר.

בתום השרות היא שבה לקיבוץ, משתלבת בעבודה ומקבלת על עצמה גם תפקידים ציבוריים המתאימים לכישוריה, כגון סדרנית להגשת ארוחות ערב שבת ופעילות בוועדת הקשר לחיילים, ובתום שנתיים מרים מתקבלת לחברות. אהבתה הגדולה לריקוד בלטה לעין כול עוד בילדותה, ונראה היה כי בתחום זה מרים תמצא את טעם חייה. ואכן, היא יוצאת מדי פעם לקורסים והשתלמויות באמנות המחול - ותמיד חוזרת מלאת סיפוק ושימחה.

אך, ברבות הימים נחתות על מרים שתי מהלומות, שמהן לא התאוששה עוד. שתי הדמויות המרכזיות בחייה - שלמה, שסימל את בית הילדות שנהרס, וטרודה, שהעניקה לה מחדש תחושה של בית - שניהם הלכו לעולמם בטרם-עת. מאז הלכה וסגרה עליה תחושת הבדידות והיתמות עד ללא-שאת.

בסתיו 1996, ביום הולדתה השישים, הפתיעו את מרים חברים שבאו לערוך לה מסיבת יום הולדת של ממש בבית האבות בו מצאה מקלט וסעד מזה שנים. לא נשכח את האושר שהסב לה מחווה זו, ואת שמחתה כאשר הצטרפו גם עובדי הבית לריקודים שלכבודה. אך מאז הלך והידרדר מצבה של מרים, עד שהמוות גאל אותה מיסורים נוספים.

מרים היקרה, נלווה אותך בדרכך האחרונה במלים שנכתבו ע"י אישה, שידעה גם היא רוב כאב וסבל בחייה:

"מותי מתנף אלי ממרחק לא גדול

ולא איך אָרָא רָע.

מדוע אָפַסְדָּ ?

הוא יבוא כְּאִישׁ גּוֹזֵל

לְנִתְקֹת אוֹתִי מֵעַל לְכָאֵב,

מֵעַל לְעֲרָגָה -

לְהַפְּוֹךְ אוֹתִי לְהִיּוֹת

שְׁלֵמָה וְאַהֲבָה

בְּעוֹלָם אֶסֶר וְגִבּוֹהַ

שְׁאַיִנוּ מְכִיר אֶת הַגְּעוּזִיעִים."